

Underhus end i det danske Folketing og i et engelsk Ministerium end i et dansk Ministerium. Men paa den anden Side var virkelig ogsaa den Modstand, Underhuset havde at overvinde, af en ganske anden haard og stærk Karakter end den, der kan ventes fra det danske Landsting. Den højtærede Finansminister kan ikke være i Tvivl om, at har Underhuset Aarhundreders Tradition og megen Styrke bag sig, saa har saa vist ogsaa det engelske Overhus det. Hvad er det danske Landsting i Styrkeforhold i Sammenligning med det engelske Overhus, dette Overhus, hvor der sidder en Kreds af Medlemmer, der indtager en Magtstilling i England, om hvilken Landstingsmænd herhjemme i Danmark ikke drømme. Tænk paa, hvilken Del af Englands Rigdom der ejes af disse 600 Mennesker, hvilken overmaade mægtig Del af Jorden de eje, baade paa Land og i By. Den højtærede Finansminister kan være fuldkommen overbevist om, at var der megen Styrke paa Underhusets Side, saa var der ogsaa megen Styrke paa Overhusets Side, og det var derfor ikke nogen lettere Ting, det engelske Ministerium gik til, da det tog Slaget overfor Overhuset, end det vilde være, for det danske Folketing og den danske Regering at gøre det overfor Landstinget.

Men hvad der kunde være Grund til at søge nærmere oplyst, er selve den Opfattelse af Parlamentarismen, som fremlyste af den højtærede Finansministers Udtalelse. Hans Opfattelse var den, at Parlamentarismen ikke medførte Folketingets Overherredømme paa Finansloven; det var i hvert Fald Konsekvensen af hans Opfattelse. Thi hvis Folketinget har Overherredømmet og Magten paa Finansloven, vil det dog være ganske umuligt, ganske utænkeligt, at Landstinget kan gøre et alvorligt Forsøg paa at hindre de Bestemmelser, som indsættes paa Finansloven af dette Ting. Hvad er det, der er Tale om? Det, der er Tale om, er Fastsættelsen af et Beløb for Indkomst- og Formueskat paa Grundlag af lovbundne Regler, Forhøjelse eller Nedsættelse fra det ene Aar til det andet, og det, som Finansministeren frygter, er, at Landstinget, efter i Aar at have vedtaget dette Beløb med Tillæg af $\frac{1}{3}$, i det kommende Aar skulde skruer det ned derunder mod Folketingets Villie. Hvis Landstinget skulde kunne tillade sig noget saadant paa Finansloven, ser jeg ikke rettere, end at det vilde være Udtryk for en besynderlig Magtstilling fra Landstingets Side, og naar Finansministeren lige-

som opgiver Folketingets Stilling overfor Landstinget ved at indrømme, at det vilde føre til Vanskeligheder, som man ikke let kunde komme over, og i Bekymring derfor afviser denne Tanke, ser jeg ikke rettere end, at det er at skruer Folketingsparlamentarismen ned til at være meget mindre, end den burde være. Finansministeren vil da ogsaa have lagt Mærke til, at hans Udtalelser paa dette Punkt øjeblikkelig grebes med megen Glæde af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Vi have i Dag her i Folketinget set det ret ejendommelige, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, der repræsenterer et meget solidt Højrestandpunkt, gav os andre et lille Kursus i, hvad Folketingsparlamentarisme er for noget. Det var ikke saa underligt et Resultat, han kom til, set fra hans Synspunkt, thi han sagde: Hvad er Folketingsparlamentarisme? Det er kun det, at Folketinget øver den afgørende Indflydelse paa, hvem der skal være Ministre, men det betyder ikke, at Folketinget skal beherske Finansloven. Jeg maa tilstaa, at denne Opfattelse forekommer mig baade historisk og politisk ganske urigtig. Folketingsparlamentarismen er bygget op netop i Tilknytning til Folketingets Herredømme over Finansloven, og jeg ser ikke heller, hvorledes et Ministerium vilde kunne blive siddende, naar det ikke kunde skabe sig nogenlunde rimeligt Herredømme over Finansloven. Den ærede Ordfører for Højre (Schovelin) synes at have den Mening, at i Smaating skulde Landstinget ikke rejse Konflikt paa Finansloven, men i de store Ting, naar det drejede sig om Principperne, kunde det meget godt gøre det. Jeg maa tilstaa, at min Opfattelse er lige modsat. Hvis Landstinget i Smaating, der hverken gjorde fra eller til, vilde prøve paa at gøre sin Indflydelse gældende, vilde det være underligt, men det vilde dog ikke være Alverden. Men hvis Landstinget i Afgørelsen af et Principspørgsmaal, i Afgørelsen af det finansielle Grundlag, der skulde lægges gennem selve Finansloven, vilde gøre sin Indflydelse gældende overfor Folketinget og Ministeriet, var det jo ensbetydende med, at Landstinget kunde styrte Ministeriet. Thi et Ministerium, der ikke kan gennemføre sin og Folketingets Opfattelse af Finanslovens Karakter og Indhold, kan dog vanskeligt tænkes at blive siddende. Derfor synes jeg, at vil man opgive Landstingets underordnede Stilling eller, rettere sagt, Folketingets ganske overordnede Stilling med Hensyn